

รัฐลิเบีย

(State of Libya)

เมืองหลวง กรุงตรีโปลี

ที่ตั้ง ตอนเหนือสุดของทวีปแอฟริกาบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตั้งอยู่ระหว่างตูนิเซียและแอลจีเรีย กับอียิปต์ ละติจูดที่ 25.0 องศาเหนือ ลองจิจูดที่ 17.00 องศาตะวันออก มีพื้นที่ 1,759,540 ตร.กม. ใหญ่เป็นอันดับ 18 ของโลก มีชายแดนทางบกยาว 4,339 กม. และมีชายฝั่งยาว 1,770 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (1,770 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับอียิปต์ (1,115 กม.)
ทิศใต้	ติดกับไนเจอร์ (342 กม.) ชาด (1,050 กม.) และซูดาน (382 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับตูนิเซีย (461 กม.) และแอลจีเรีย (989 กม.)

ภูมิประเทศ ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่แห้งแล้ง และเป็นเนินขนาดเล็ก บางส่วนเป็นพื้นที่ราบสูง

ภูมิอากาศ แห่งแล้งแบบทะเลทราย อุณหภูมิเฉลี่ย 20-30 องศาเซลเซียส ทางตอนเหนือตามแนวชายฝั่งมีอากาศเย็นคล้ายคลึงกับภูมิภาคแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน บริเวณตอนกลางมีอากาศร้อนแบบทะเลทราย

ประชากร 7,252,573 คน (ปี 2566) แบ่งเป็น ชาวเบอร์เบอร์และอาหรับ 97% และอื่น ๆ 3% (กรีก มอลตา อิตาลี อียิปต์ ปากีสถาน ตุรกี อินเดีย และตูนิเซีย) อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 32.81% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 62.8% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 4.39% อายุขัยเฉลี่ยของประชากรโดยรวมประมาณ 77.42 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศชายประมาณ 75.2 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศหญิงประมาณ 79.76 ปี อัตราการเกิด 20.88 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 3.45 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากร 1.54%

ศาสนา อิสลาม (ซุนนี) 96.6% คริสต์ 2.7% พุทธ 0.3% ไม่ระบุ 0.2% และอื่น ๆ 0.2% (เช่น ฮินดู ยิว และศาสนาพื้นบ้าน)

ภาษา ภาษาอาหรับเป็นภาษาราชการ แต่ประชากรตามเมืองใหญ่สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ เช่น อิตาลี และอังกฤษ นอกจากนี้ ยังมีภาษาของชาวเบอร์เบอร์ (Nafusi, Ghadamis, Suknah, Awjilah และ Tamasheq)

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 91%

การก่อตั้งประเทศ ลิเบียอยู่ภายใต้การปกครองของต่างชาติมาอย่างต่อเนื่อง โดยอยู่ภายใต้อาณาจักรกรีก โรมัน ไบแซนไทน์ ออตโตมัน และตั้งแต่ปี 2454 ลิเบียอยู่ภายใต้การปกครองของอิตาลี จนกระทั่งเมื่อ 21 พ.ย.2492 สมัชชาสหประชาชาติมีข้อมติให้ลิเบียได้รับเอกราชจากอิตาลี ทั้งนี้ ซัยยิด อิดริส อัลมะฮ์ดี อัชชะนุซี เจ้าผู้ครองแคว้น Cyrenaica ซึ่งเป็นผู้นำการต่อต้านการปกครองของอิตาลีระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 และเป็นผู้นำในการเจรจาจนนำไปสู่การประกาศเอกราชเมื่อ 24 ธ.ค.2494 ได้รับการสนับสนุนจากสหราชอาณาจักรให้สถาปนาพระองค์ขึ้นเป็นสมเด็จพระราชาธิบดีอิดริสที่ 1 กษัตริย์พระองค์แรกแห่งสหราชอาณาจักรลิเบีย (ประกอบด้วย Cyrenaica Tripolitania และ Fezzan) โดยมีตรีโปลีเป็นเมืองหลวง จนกระทั่งกลุ่มนายทหารที่นำโดย พ.อ.มูอัมมาร์ กัดดาฟี (มูอัมมาร์ ก็อชชาฟี) ทำการรัฐประหารยึดอำนาจจากสมเด็จพระราชาธิบดีอิดริส ขณะที่ทรงอยู่ระหว่างการเข้ารับการถวายการรักษาพระองค์ที่ตุรกี เมื่อ 1 ก.ย.2512 และเปลี่ยนแปลงประเทศเป็นสาธารณรัฐ จนกระทั่งเมื่อปี 2553 เกิดกระแสการเรียกร้องประชาธิปไตยในประเทศกลุ่มอาหรับ (Arab spring) เริ่มต้นขึ้นในตูนิเซีย มีการเรียกร้องประชาธิปไตยในเมืองต่าง ๆ ของลิเบียเมื่อปี 2554 ซึ่ง พ.อ.กัดดาฟี ใช้การปราบปรามอย่างรุนแรงจนขยายวงกว้างเป็นกระแสต่อต้านและเป็นสงครามกลางเมือง และมีการแทรกแซงจาก North Atlantic Treaty Organization (NATO) ที่สนับสนุนกลุ่มกบฏ จนสามารถโค่นล้มรัฐบาลของ พ.อ.กัดดาฟี ได้เมื่อ 23 ต.ค.2554 ต่อมากำหนดให้เป็นวันชาติของลิเบีย

วันชาติ 23 ต.ค. (เป็นวันปลดแอกจาก พ.อ.มูอัมมาร์ กัดดาฟี เมื่อปี 2554)

การเมือง ลิเบียประสบปัญหาแตกแยกทางการเมือง การแย่งชิงอำนาจทางการเมืองและผลประโยชน์ด้านน้ำมัน นับตั้งแต่การโค่นล้ม พ.อ.กัดดาฟี เมื่อปี 2554 ปัจจุบันลิเบียแบ่งเป็นสองฝ่ายที่สำคัญ คือ 1) รัฐบาล

เอกภาพแห่งชาติลิเบีย (Government of National Unity-GNU) มีฐานที่มั่นในกรุงตริโปลีและทางตะวันตกของประเทศ เป็นรัฐบาลที่สหประชาชาติ (UN) ให้การรับรอง อีกทั้งสมาชิกสภาสูงสุด (Presidential Council-PC) และกลุ่ม High State Council (HSC) ให้การสนับสนุนรัฐบาลนี้ และ 2) รัฐบาล Government of National Stability (GNS) มีฐานที่มั่นในเมืองเบงกาซี ทางภาคตะวันออกและทางใต้ของลิเบีย สามารถควบคุมแหล่งน้ำมันที่สำคัญของลิเบีย และได้รับการสนับสนุนจากกลุ่ม House of Representatives (HoR) และกลุ่ม Libyan National Army (LNA) ของจอมพล Khalifa Haftar

ทั้งนี้ ทั้งสองฝ่ายพยายามผลักดันกระบวนการฟื้นฟูเสถียรภาพทางการเมือง ความมั่นคง และเศรษฐกิจของประเทศ โดยกลุ่ม HoR และกลุ่ม HSC ร่วมจัดตั้งคณะกรรมการ “6+6 Committee” และให้ทั้งสองฝ่ายส่งผู้แทนฝ่ายละ 6 คน เข้าร่วมพิจารณาจัดทำร่างระเบียบจัดการเลือกตั้งทั่วไปภายในปี 2566 หลังการเลือกตั้งถูกเลื่อนมาตั้งแต่ 24 ธ.ค.2564 แต่ความร่วมมือดังกล่าวไม่คืบหน้าหลังกลุ่ม HoR อ้างว่า รัฐบาล GNS ไม่ได้รับเชิญให้ร่วมประชุมของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (UNSC) ในวาระการผลักดันจัดการเลือกตั้งทั่วไปของลิเบีย

ฝ่ายบริหาร : การเจรจา Libyan Political Dialogue Forum (LPDF) ซึ่งมี UN เป็นตัวกลาง เมื่อ 5 ก.พ.2564 มีมติแต่งตั้งสมาชิกสภาสูงสุด (Presidential Council-PC) จำนวน 3 คน โดยมีนาย Mohammed al-Menfi เป็นประธาน PC และแต่งตั้งนาย Abdul Hamid Dbeibah ให้ดำรงตำแหน่ง นรม.ลิเบีย ตั้งแต่วันที่ 15 มี.ค.2564 ทำหน้าที่ชั่วคราวเพื่อจัดตั้งรัฐบาลเอกภาพแห่งชาติลิเบีย แต่ลิเบียไม่สามารถจัดการเลือกตั้งได้ตามกำหนดเมื่อ ธ.ค.2564 และยังไม่มีการกำหนดวันเลือกตั้งใหม่ ลิเบียประสบปัญหาความไร้เสถียรภาพทางการเมืองมากขึ้นจากการมี 2 รัฐบาล และ นรม. 2 คน ได้แก่ นาย Abdul Hamid Mohammed Dbeibah นรม.รัฐบาล GNU และนาย Osama Hammad นรม.รัฐบาล GNS ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 16 พ.ค.2566

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นแบบสภาเดี่ยว คือ House of Representatives (HoR) หรือ Majlis Al Nuwab มีสมาชิก 200 คน มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน ในจำนวนนี้สงวนไว้ให้สตรี 32 คน

ฝ่ายตุลาการ : ระบบตุลาการของลิเบียในปัจจุบันได้รับอิทธิพลมาจากสมุดปกเขียวของ พ.อ.กัสดาฟี แต่ปัจจุบันประสบปัญหาความไม่แน่นอนเนื่องจากผู้พิพากษาถูกตั้งข้อสงสัยว่ามีส่วนร่วมกับการปกครองของ พ.อ.กัสดาฟี และยังไม่ทราบว่าลิเบียจะใช้ระบบกฎหมายใดในอนาคต ทั้งนี้ ศาลแพ่งและศาลอาญามีอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายในทางทฤษฎี ในขณะที่ศาลศาสนาดูแลด้านสถานะส่วนบุคคลตามกฎหมายอิสลามและจารีตประเพณีของชนเผ่า ปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมลิเบียหยุดชะงักตั้งแต่ปี 2554 และมีผู้พิพากษาหลายคนถูกลอบสังหาร

เศรษฐกิจ ลิเบียเป็นประเทศที่มีรายได้ปานกลาง อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของลิเบียเมื่อปี 2565 หดตัวจากปี 2564 เป็นผลจากการขาดช่วงการผลิตน้ำมัน เพราะปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง รวมถึงผลกระทบจากโรค COVID-19 และวิกฤตรัสเซีย-ยูเครน ทั้งนี้ การเติบโตทางเศรษฐกิจลิเบียขึ้นอยู่กับเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศ ซึ่งปัจจุบันยังมีความไม่แน่นอน แต่คาดว่าเศรษฐกิจลิเบียจะเติบโต 17.9% ในปี 2566 และ 8% ในปี 2567 จากการฟื้นตัวของอุตสาหกรรมไฮโดรคาร์บอนและราคาน้ำมันสูงขึ้น ส่วนอัตราเงินเฟ้ออยู่ในระดับควบคุมที่ 4.5% ในปี 2566 และ 4.6% ในปี 2567 นอกจากนี้ สถาบันการเงินของประเทศและนโยบายทางการเงินจะมีเสถียรภาพขึ้นหลังธนาคารกลางลิเบียในฝั่งตะวันตกและตะวันออกที่แบ่งเป็นสองฝ่ายตั้งแต่ปี 2557 กลับมาควรววมเมื่อ 20 ส.ค.2566

สกุลเงิน ตัวอย่างสกุลเงิน : ดินาร์ลิเบีย (Libyan Dinar-LYD)
 อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 1 ดอลลาร์สหรัฐ : 4.83 LYD
 อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 0.14 LYD

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ (ปี 2565)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 45,750 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : -1.2%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 6,716.1 ดอลลาร์สหรัฐ

แรงงาน : 2,318,929 คน

อัตราการว่างงาน : 20.7%

อัตราเงินเฟ้อ : 4.5%

ผลผลิตทางการเกษตร : ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ มะกอก ผลอินทผลัม ต้นไม้จำพวกมะนาวและส้ม ผัก ถั่วลิสง ถั่วเหลือง และปศุสัตว์

ผลผลิตอุตสาหกรรม : น้ำมันปิโตรเลียม สารที่ได้จากน้ำมันปิโตรเคมี อะลูมิเนียม เหล็กและเหล็กกล้า อาหาร สิ่งทอ งานฝีมือ และปูนซีเมนต์

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : 14,110 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มูลค่าการส่งออก : 35,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : น้ำมันดิบ น้ำมันกลั่น ทองคำ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม เศษเหล็ก

ประเทศส่งออกสำคัญ : อิตาลี เยอรมนี สเปน จีน และฝรั่งเศส

มูลค่าการนำเข้า : 21,590 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : น้ำมันกลั่น ยาสูบ อุปกรณ์การกระจายเสียง รถยนต์ เครื่องประดับ และข้าวสาลี

ประเทศนำเข้าสำคัญ : ตุรกี กรีซ จีน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) และอิตาลี

(ข้อมูลส่วนใหญ่จาก World Bank และเว็บไซต์ Statista)

การทหาร กองทัพของลิเบียอยู่ในสภาพการเปลี่ยนผ่านหลังจากการโค่นล้ม พ.อ.กัตตาฟี เมื่อปี 2554 โดยกองทัพเดิมถูกยุบเลิก และแยกตัวไปเข้าร่วมเป็นกองกำลังติดอาวุธของฝ่ายรัฐบาล Government of National Accord (GNA) ของอดีต นรม. Fayez al-Sarraj ปัจจุบันคือ รัฐบาล GNU กับฝ่าย LNA นำโดยจอมพล Haftar โดยกองกำลังของทั้งสองฝ่ายประกอบด้วยหน่วยกองกำลังกึ่งทหาร ชนเผ่า และพลเรือนติดอาวุธ มีการฝึกอบรมค่อนข้างต่ำ ปัจจุบันได้รับการสนับสนุนทางทหารจากต่างประเทศ ได้แก่ รัสเซีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) สนับสนุนฝ่าย LNA ส่วนตุรกี สนับสนุนฝ่าย GNU ทั้งนี้ ลิเบียไม่มีขีดความสามารถในการพัฒนาอาวุธขึ้นเองในประเทศ

ยุทโธปกรณ์สำคัญ ฝ่าย GNU ทบ. ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รุ่น T-55 และ T-72 ยานรบทหารราบ หุ้มเกราะ (IFV) รุ่น BMP-2 ยานลำเลียงพลหุ้มเกราะ (APC) ประเภทต่าง ๆ ยานอรรถประโยชน์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น Lenco Bearcat G3 และรุ่น Nimr Ajban ยานหุ้มเกราะกู้ภัย (ARV) รุ่น Centurion 105 AVRE อาวุธนำวิถีต่อสู้รถถัง (MSL) รุ่น 9P157-2 Khrizantema-S ปืนใหญ่อัตตาจร (SP) รุ่น Palmaria และปืนใหญ่ลากจูง (TOWED) รุ่น D-30 ซีปนาวุธต่อสู้อากาศยานพื้นสู่อากาศ (SAM) รุ่น QW-18 (CH-SA-11) และปืนอัตตาจรต่อต้านอากาศยานรุ่น ZPU-2 และรุ่น ZU-32-2

ทร. ได้แก่ เรือลาดตระเวนชายฝั่ง มากกว่า 3 ลำ เรือยกพลขึ้นบก 1 ลำ เรือส่งกำลังบำรุงและสนับสนุน 2 ลำ กองกำลังชายฝั่ง ได้แก่ เรือลาดตระเวน และเรือรบชายฝั่ง 10 ลำ

ทอ. ได้แก่ เครื่องบินโจมตีพื้นดิน (FGA) รุ่น MiG-23BN 2 เครื่อง เครื่องบินโจมตี (ATK) รุ่น J-21 Jastrebt 1 เครื่อง เครื่องบินฝึกรบ (TRG) รุ่น G-2 Galeb รุ่น L-39ZO รุ่น SF-260 รวมมากกว่า 10 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น Mi-24 Hind เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง (TPT) รุ่น Mi-17 Hip และซีปนาวุธจากอากาศสู่อากาศ (AAM)

ฝ่าย LNA หรือกองกำลัง Libyan Arab Armed Forces (LAAF) ทบ. ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รุ่น T-55 T-62 และ T-72 ยานหุ้มเกราะลาดตระเวน (RECCE) รุ่น BRDM-2 และ EE-9 Cascavel ยานรบทหารราบหุ้มเกราะ (IFV) รุ่น BMP-1 และ Ratel-20 ยานลำเลียงพลหุ้มเกราะ (APC) รุ่น M113 รุ่น Al-Mared รุ่น BTR-60PB รุ่น Mbombe-6 รุ่น Nimr Jais รุ่น Puma รุ่น Al-Wahsh รุ่น Caiman รุ่น Streit Spartan และรุ่น Streit Typhoon ยานอรรถประโยชน์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น Panthera T6 และ Panthera F9 อาวุธนำวิถีต่อสู้อากาศ (MSL) ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลังต่อสู้อากาศ (RCL) ปืนใหญ่อัตตาจร (SP) รุ่น 2S1 Gvodzika และปืนใหญ่ลากจูง (TOWED) รุ่น D-30 ปืนใหญ่ยิงระเบิด (MRL) รุ่น Type-63 และรุ่น BM-21 Grad และเครื่องยิงลูกระเบิด MOR รุ่น M106 ซีปนาวุธจากพื้นสู่อากาศ (SAM) และปืนอัตตาจรต่อต้านอากาศยาน

ทร. ได้แก่ เรือลาดตระเวนชายฝั่ง มากกว่า 7 ลำ เรือส่งกำลังบำรุงและสนับสนุน 1 ลำ

ทอ. ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ (FTR) รุ่น MiG-23 Flogger 14 เครื่อง โจมตีพื้นดิน (FGA) 13 เครื่อง เครื่องบินฝึกรบ (TRG) 19 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น Mi-24/35 Hind เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง (TPT) รุ่น Mi-8/Mi-17 Hip และซีปนาวุธจากอากาศสู่อากาศ (AAM)

ปัญหาด้านความมั่นคงที่น่าติดตาม

1) สถานการณ์ความไร้เสถียรภาพทางการเมืองและความมั่นคงของประเทศ หลังจากการโค่นล้ม พ.อ.กัตดาฟี ลิเบียเริ่มเกิดการสู้รบรุนแรงมากขึ้นในกรุงตริโปลี เมื่อจอมพล Haftar เคลื่อนกำลังจากฐานที่มั่นทางภาคตะวันออกของลิเบีย รุกโจมตีเพื่อหวังยึดตริโปลีจากฝ่ายรัฐบาลลิเบีย ตั้งแต่ 4 เม.ย.2562 โดยจอมพล Haftar ระบุว่า เพื่อปราบปรามกลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มอาชญากรรมที่เชื่อว่าการได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล Government of National Accord (GNA) ของอดีตนรม. Fayed al-Sarraj (ก่อนเปลี่ยนเป็นรัฐบาล GNU ในปัจจุบัน) ทั้งนี้ ทั้งสองฝ่ายลงนามในข้อตกลงหยุดยิงถาวรที่เจนีวา สวิตเซอร์แลนด์ เมื่อ 23 ต.ค.2563 และมีการจัดประชุม Libyan Political Dialogue Forum (LPDF) เมื่อ 5 ก.พ.2564 มีมติแต่งตั้งสมาชิกสภาสูงสุด (PC) และ นรม.ลิเบียชั่วคราวภายใต้รัฐบาล GNU เพื่อจัดตั้งรัฐบาลเอกภาพแห่งชาติ และเตรียมความพร้อมในการจัดการเลือกตั้งเมื่อ 24 ธ.ค.2564 แต่ลิเบียไม่สามารถจัดการเลือกตั้งตามกำหนดได้จนถึงปัจจุบัน และยังไม่มีความมั่นใจว่าปัญหาการเมืองของลิเบียจะคลี่คลาย โดยเฉพาะปัจจุบันที่ลิเบียมี นรม.สองคน และกลุ่มที่มีอิทธิพลทางการเมืองหลายกลุ่มดูแลฐานที่มั่นทางตะวันออก (รัฐบาล GNS) และตะวันตก (รัฐบาล GNU)

2) ปัญหาการก่อการร้าย ลิเบียมีกลุ่มติดอาวุธต่าง ๆ เป็นจำนวนมากหลังจากการโค่นล้ม พ.อ.กัตดาฟี อีกทั้งยังมีความพยายามของกลุ่มก่อการร้ายสากลที่อาจอาศัยสภาพไร้กฎหมายในลิเบีย เพื่อเข้ามาแสวงประโยชน์ โดยใช้เป็นแหล่งพักพิง การฝึกอบรม และเป็นฐานที่มั่น โดยเฉพาะกลุ่มก่อการร้ายที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอัลกออิดะฮ์ และกลุ่ม Islamic State (IS) ที่อาจกลับมายึดลิเบียเป็นฐานที่มั่นในแอฟริกา ก่อนหน้านี้เคยยึดเมือง Sirte เมื่อปี 2558 แต่ถูกขับไล่เมื่อ ธ.ค.2559 โดยกลุ่ม IS มีแนวโน้มก่อเหตุทางตอนกลางและทางใต้ของลิเบีย มุ่งเป้าหมายชาวต่างชาติและผลประโยชน์ของชาวต่างชาติในลิเบีย โดยเฉพาะในเมือง Tripolitania และเมือง Murzuq นอกจากนี้ ยังมีกองกำลังติดอาวุธที่มุ่งโจมตีภาคส่วนพลังงานในเมือง Sirte และเมือง Murzuq

เพื่อควบคุมแหล่งน้ำมัน รวมทั้งแรงงานต่างชาติในบริษัทน้ำมันยังเสี่ยงถูกลักพาตัวสูง ทั้งนี้ การโจมตีแหล่งน้ำมันของลิเบีย จะส่งผลกระทบต่อด้านพลังงานโลกทำให้ปริมาณและราคาน้ำมันในตลาดโลกเกิดความผันผวน และอาจปรับตัวสูงขึ้น เนื่องจากลิเบียเป็นหนึ่งในแหล่งน้ำมันที่สำคัญของโลก ส่งออกน้ำมันไปยังตลาดยุโรปเป็นหลัก ได้แก่ อิตาลี สเปน ฝรั่งเศส เยอรมนี และเนเธอร์แลนด์

3) ปัญหาการแทรกแซงจากต่างชาติ มหาอำนาจและหลายประเทศในตะวันออกกลางและยุโรป มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการสู้รบระหว่างสองรัฐบาล ผลักดันให้การเลือกตั้งทั่วไปของลิเบียล่าช้า รวมถึงตั้งฐานทัพทหารหลายแห่งในลิเบีย เพื่อแสวงประโยชน์จากกรณีลิเบียเป็นประเทศส่งออกน้ำมัน และก๊าซธรรมชาติ นอกจากนี้ ชาติตะวันตกกังวลต่อการตั้งฐานที่มั่นของกลุ่มวากเนอร์ (Wagner Group) บริษัททหารรับจ้างของรัสเซียในลิเบีย รวมถึงความร่วมมือที่ใกล้ชิดระหว่างจอมพล Haftar กับรัสเซีย อาจผลักดันการตั้งฐานทัพเรือของรัสเซียในพื้นที่ตะวันออกของลิเบีย

4) ปัญหาผู้อพยพชาวแอฟริกาที่ยังนิยมใช้ลิเบียเป็นทางผ่านข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เพื่อต่อไปยังยุโรปในการแสวงหาชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ได้แก่ ABEDA, AfDB, AFESD, AMF, AMU, AU, BDEAC, CAEU, COMESA, FAO, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCs, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, LAS, MIGA, NAM, OAPEC, OIC, OPCW, OPEC, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNWTO, UPU, WCO, WFTU, WHO, WIPO และ WMO นอกจากนี้ ยังเป็นผู้สังเกตการณ์ของ WTO

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ลิเบียส่งเสริมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะให้ความสำคัญในด้านการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ ยังมีโครงการพัฒนาไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ โดยมีเตาปฏิกรณ์วิจัยนิวเคลียร์ขนาด 10 เมกะวัตต์ที่เมืองตาดจอร์อ์

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยานพาณิชย์ 8 แห่ง โดยมีท่าอากาศยานนานาชาติสำคัญ คือ ท่าอากาศยานนานาชาติตรีโปลี ส่วนท่าเรือ 17 แห่ง ที่สำคัญ ได้แก่ Az Zawiyah, Marsa al Burayqah, Ra's Lanuf และ Tripoli ท่าส่งน้ำมันที่ Az Zawiyah และ Ra's Lanuf ท่าส่งก๊าซธรรมชาติเหลวที่ Marsa el Brega ถนนระยะทาง 100,024 กม. ท่าส่งผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมระยะทาง 11,630 กม. การโทรคมนาคม : โทรศัพท์พื้นฐานให้บริการประมาณ 1.58 ล้านเลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ 13.90 ล้านเลขหมาย รหัสโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ +218 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคิดเป็น 21.8% ของจำนวนประชากรทั้งหมด รหัสอินเทอร์เน็ต .ly

การเดินทาง สายการบินลิเบียไม่มีเที่ยวบินตรงมายังกรุงเทพฯ ผู้ที่ประสงค์จะเดินทางไปลิเบียต้องต่อเครื่องบินในยุโรป เช่น ฝรั่งเศส ตุรกี หรือสหรัฐอเมริกาหรืออิตาลี เวลาที่ลิเบียช้ากว่าไทย 5 ชม. นักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางเข้าลิเบียต้องขอรับการตรวจลงตราที่ สอท.ลิเบียประจำกรุงเทพฯ

ความสัมพันธ์ไทย-ลิเบีย

ลิเบียสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทยเมื่อ 16 มี.ค.2520 และไทยเปิด สอท. ประจำตรีโปลี เมื่อ 5 มี.ค.2552 โดยให้มีเขตอาณาครอบคลุมไนเจอร์ ซาฮัล และตูนิเซีย ต่อมาเมื่อปี 2557 สอท.ไทยประจำตรีโปลี ปิดดำเนินการชั่วคราวเนื่องจากสถานการณ์ความรุนแรงในลิเบีย ปัจจุบันมอบหมายให้ สอท.ไทย

ประจําโรม อิตาลี คูแลเลีย ขณะทีฝายเลียเบียมอบหมายให้ สอท.เลียเบีย ประจํามะนิลา ฟิลิปปินส์ มีเขตอาณาครอบคลุมประเทศไทย รวมทั้งต้องการเปิด สอท.เลียเบีย ขึ้นในไทย ทีผ่านมา เลียเบียได้ให้การสนับสนุนมูลนิธิช่วยเหลือเด็กกำพร้าของมูลนิธิสตรีไทยมุสลิมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และให้การสนับสนุนการก่อสร้างอาคารเลียเบียเป็นที่ทำการของมูลนิธิดังกล่าว และใช้เป็นอาคารเรียนสำหรับเยาวชนไทยมุสลิมด้วย

ด้านเศรษฐกิจ การค้าไทย-เลียเบีย ปี 2565 มีมูลค่า 74,213 ล้านบาท โดยไทยส่งออกมูลค่า 8,159 ล้านบาท และนำเข้ามูลค่า 66,054 ล้านบาท ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 57,895 ล้านบาท ในช่วง ม.ค.-ต.ค.2566 มูลค่าการค้าอยู่ที่ 43,731 ล้านบาท โดยไทยส่งออกมูลค่า 6,806 ล้านบาท และนำเข้ามูลค่า 36,925 ล้านบาท ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 30,119 ล้านดอลลาร์บาท

สินค้าส่งออกสำคัญของไทย ได้แก่ อาหารทะเลกระป๋องและแปรรูป ยานพาหนะ อุปกรณ์และส่วนประกอบ น้ำตาลทรายและกากน้ำตาล ผลิตภัณฑ์ยาง เครื่องใช้ไฟฟ้า กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ สินค้ากสิกรรม รองเท้าและชิ้นส่วน ผลไม้กระป๋องและแปรรูป และอัญมณีและเครื่องประดับ สินค้านำเข้าสำคัญจากเลียเบีย ได้แก่ น้ำมันดิบ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ สินแร่โลหะ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ ลวดและสายเคเบิล (ข้อมูลจากกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์)

Abdul Hamid Dbeibah
(Abdul Hamid Mohammed Dbeibah)

- ตำแหน่ง**
- นรม.รัฐบาลเอกภาพแห่งชาติลิเบีย (Government of National Unity-GNU) ตั้งแต่ 15 มี.ค.2564 โดยจะดำรงตำแหน่งชั่วคราว เพื่อเตรียมจัดการเลือกตั้งทั่วไป
- เกิด**
- 13 ก.พ.2502 (อายุ 65 ปี/ปี 2567) ที่เมือง Misrata ลิเบีย
- การศึกษา**
- สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทด้านวิศวกรรม มหาวิทยาลัยโตรอนโต แคนาดา
- ประวัติการทำงาน**
- ประธานบริษัท Libyan Investment and Development ซึ่งเป็นบริษัทก่อสร้างรายใหญ่ของลิเบีย
 - ผู้จัดการทีมฟุตบอล Al-Ittihad
 - ประธานบริหารบริษัท Libyan Investment and Development Company (LIDCO) ซึ่งรับผิดชอบโครงการด้านกิจการสาธารณะของรัฐบาลลิเบีย
- ประวัติทางการเมือง**
- 15 มี.ค.2564-ปัจจุบัน
- นรม.รัฐบาลเอกภาพแห่งชาติลิเบีย เป็นรัฐบาลที่สหประชาชาติให้การรับรอง

Osama Hammad
(Osama Saad Hammad Saleh)

ตำแหน่ง	นรม.รัฐบาลเสถียรภาพแห่งชาติลิเบีย (Government of National Stability-GNS)
เกิด	ปี 2522 (อายุ 45 ปี/ปี 2567) ที่เมือง Ajdabiya ลิเบีย
ประวัติการทำงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ผอ.คณะกรรมการพลังงานปรมาณู - ผอ.สำนักงานความร่วมมือระหว่างประเทศ
ประวัติทางการเมือง	<ul style="list-style-type: none"> - ม.ค.2559-ต.ค.2561 - รมว.กค.ในรัฐบาล Government of National Accord (GNA) ของอดีต นรม.Fayez al-Sarraj - มี.ค.2565-พ.ค.2566 - รมว.กระทรวงวางแผนและการคลังในรัฐบาล GNS - 18 พ.ค.2566-ปัจจุบัน - นรม.รัฐบาล GNS แทนอดีต นรม. Fathi Bashagha โดยได้รับแต่งตั้งจากฝ่ายนิติบัญญัติหรือกลุ่ม House of Representatives (HoR)

คณะรัฐมนตรี (รัฐบาลเอกภาพแห่งชาติลิเบียหรือ GNU)

นรม. และ รมว.กท.	Abdul Hamid Dbeibah
รอง นรม.ของลิเบีย	Hussein Atiya Abdul Hafeez Al-Qatrani
รอง นรม.ของลิเบีย	Ramadan Ahmed Boujenah
ประธานสภาสูงสุด (PC)	Mohamed Yunus Al-Menfi
สมาชิกสภาสูงสุด	Abdullah Hussein Al-Lafi
สมาชิกสภาสูงสุด	Moussa Al-Koni
รมว.กระทรวงคลัง	Khaled Al-Mabrouk Abdullah
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Halima Ibrahim Abdel Rahman
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Ramadan Abu Jannah
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Khaled Al-Tejani Mazen
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Musa Muhammad Al-Maqrif
รมว.กระทรวงอุดมศึกษาและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์	Omran Mohammed Al-Qayib
รมว.กระทรวงเทคนิคและอาชีวศึกษา	Yakhlef Al-Sifaw
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Fathallah Abd Al-Latif Al-Zani (ชั่วคราว)
รมว.กระทรวงวางแผน	Mohamed Al-Zidani
รมว.กระทรวงกิจการสังคม	Wafaa Abu Bakr Muhammad Al-Kilani
รมว.กระทรวงเศรษฐกิจและการค้า	Mohamed Al-Hwej
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรมและเหมืองแร่	Ahmed Abu Hisa
รมว.กระทรวงราชการ	Ali Al-Abed Al-Reda Abu Azoum
รมว.กระทรวงรัฐบาลท้องถิ่น	Badr Al-Din Al-Sadiq Al-Toumi
รมว.กระทรวงเยาวชน	Fathallah Abd Al-Latif Al-Zani
รมว.กระทรวงน้ำมันและแก๊สธรรมชาติ	Mohamed Mahemed M. Oun
รมว.กระทรวงแรงงาน	Ali Al-Abed Al-Reda Abu Azoum
รมว.กระทรวงเกษตรและปศุสัตว์	Hussein Atiya Abdul Hafeez Al-Qatrani
รมว.กระทรวงวัฒนธรรมและการส่งเสริมความรู้	Mabrouka Toghi
รมว.กระทรวงทรัพยากรทางทะเล	Adel Mohamed Sultan
รมว.กระทรวงกีฬา	Abdul Shafi Al-Juwaifi
รมว.กระทรวงการท่องเที่ยว	Nasr al-Din al-Fazzani (ชั่วคราว)
รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อม	Ibrahim Al-Arabi Mounir
รมว.กระทรวงที่อยู่อาศัยและการก่อสร้าง	Abu Baker Al-Ghawi
รมว.กระทรวงคมนาคม	Muhammad Salem Al-Shahoubi

